

Farní listy

Květen 2021

**Občasník Římskokatolické farnosti
Kralupy nad Vltavou**

Zase prázdniny ...

Všichni to znáte. Čím jsme starší, tím více nám ten čas utíká. Před rokem jsem se těšil, že do naší farnosti nastoupí pan jáhen Václav a hledme, už se s ním musíme loučit. Děkuji Pánu Bohu, že jsme mohli tento zlomek života jít spolu. Děkuji za jeho lásku k Pánu, obětavou službu lidem, za výuky náboženství, za přípravy ke svátostem, za bystrou mysl a smysl pro humor. Nebudu dále vypočítávat. Je to na dlouho a jistě by mi to nějak nečekaně vrátil ve výtečně připravené homilii, nebo v soukromém rozhovoru. Přeji mu, aby byl dobrým a poctivým knězem, šířil Evangelium a dokázal lidi přivádět k nebeskému Otci. Jistě jej s radostí přijmou ve Stodůlkách, kde já začal svůj kněžský život coby jáhen a na které tak rád vzpomínám. Věřím, že na Václava nezapomeneme a že má u nás stále otevřené dveře.

V červenci nastoupí na bohosloveckou praxi ctihodný pan Jan Hála. Jeho praxe bude rozdělena mezi charitou a farností. Věřím, že jej dobře přijmete, jako před ním všechny ostatní.

Prosím, nezapomeňte v modlitbách ani na Zdeňka Zumra, který by měl opustit konvikt a přejít do semináře v Praze a do modliteb svěřuji i Petra Převrátila, který by do konviktu měl od září nastoupit. Co jim přeji? Především dobrý duchovní život, lásku k Pánu a milost vytrvání.

Přátelé, vypadá to tak, že doba požehnaná je za námi a že minimálně další dva roky nebude zde působit jáhen. Prostě dorost schází. Prosím Vás tedy o Vaši pomoc. Všude Vás chválím a říkám, jak velmi mi pomáháte. Nebudu vyjmenovávat. Zapomněl bych na někoho a byl by smutný. Navíc nechci, abyste přišli o svou odměnu v nebi.

8. 6. bude pastorační a ekonomická rada farnosti. Abych zvládl všechny povinnosti, čekejte malé obměny v pořadu bohoslužeb ve všedních dnech. Rozhodně Vám dám včas vědět. Také Vás, rodiče, prosím, od června budou i přihlášky na nastávající školní rok vyučování náboženství. Prosím, pokuste se už teď trochu domluvit mezi sebou. Vždyť se znáte.

Drazí moji, nevíme, co nás čeká, jenom Pán to ví a tak naše plány vždycky končeme slovy, dá-li Pán. Přeji Vám požehnané léto a pojd'me dál v Jeho milosti.

František Masařík

Milý otče Františku,

ráda bych Vám jménem farníků poděkovala za to, že jste nám byl v této podivné, "rouškové a respirátorové", době stále nablízku.

Podle různých ukazatelů to vypadá, že jsme na konci tohoto období, kdy jsme se téměř báli jeden druhého, kdy nám bylo úředně zakázáno se setkávat, a museli jsme dodržovat různá nařízení, která nás omezovala v tom, abychom mohli tvořit společenství.

Slavil jste častěji mši svatou, takže jsme měli mnoho možností se prostřídat a bohoslužeb se zúčastnit. Děkujeme Vám také za to, že jsme měli možnost přicházet ke svatému přijímání a že jste pro nás dodržel celý koloběh liturgického roku, ačkoliv to občas pro Vás muselo být velmi komplikované a organizačně náročné. Zároveň děkujeme za Vaši empatii a pochopení pro ty z nás, kteří se v době epidemie z důvodů obav o zdraví svoje nebo svých blízkých, nechtěli, nebo nemohli setkávat, přicházet ke svátostem a slavit mši svatou v některém z kostelů naší farnosti.

Děkujeme Vám za Vaše modlitby za farnost i za každého jednoho z nás. Velmi si vážíme toho, že máme v naší farnosti kněze, kterému nejsme lhostejní, který se za nás modlí a se kterým můžeme mluvit o našich starostech i radostech.

Přejeme Vám mnoho sil a odhodlání do dalších dnů s námi. Dovolím si zde použít Vaše vlastní slova – S pomocí Boží pojd'me dál!

Iva Žyrková

Milí farníci,

už je tomu skoro rok, co jsem za teplých letních dnů přišel do kralupské farnosti pln očekávání, co mi Pán nachystal na mém prvním působišti. No, a bylo toho věru hodně. Jsem moc rád, jak jste se mě velmi rychle a moc hezky ujali. Zvláštní dík patří otci Františkovi, který mě zasvětil do fungování farnosti a snažil se mi předat trochu oné pastorační moudrosti. Velké nervy měl se mnou i Jenda Měkota, který si mě vzal do parády v umění řidičském, za což mu velmi děkuji. No a v neposlední řadě patří dík vám všem, kteří jste trpělivě snášeli především mé začátky kazatelské, liturgické, výukové nebo jen čistě lidské. Za to všechno jsem vám velmi vděčný.

Jak jsme se shodli i s ostatními spolubratry, kteří jsou podobně jako já první rok v pastoraci, náš jáhenský rok do značné míry ovlivnila pandemie koronaviru se všemi různými omezeními. Bylo zajímavé vyzkoušet si roli vyučujícího při online výuce náboženství, když ještě minulý rok jsem byl na druhé straně jako student. Kolikrát jsem si vzpomněl na hlášky profesorů: Slyšíte mě? Je vidět ta prezentace? Někdo má zapnutý mikrofon! Poslouchá mě vůbec někdo? Zapněte si kamery!

I další farní aktivity, od setkávání ve společenstvích až po samotné bohoslužby, změnily svou tvář a některé akce nešlo udělat prakticky vůbec. Možná i v tom se ukázala Boží prozřetelnost, abych si uvědomil, že na mé osobě až tak nezáleží, že je možná lepší zůstat v pozadí, studovat, dále dozrávat a nechat působit Ducha svatého.

V každém případě je pro mě tento rok strávený v Kralupech a okolí velkou zkušeností, jak ve smyslu profesně-formačním, tak ve vývoji lidském. Některé činnosti, které jsem ještě před rokem vnímal jako velmi náročné, pro mne nyní nepředstavují až tak velký problém. Věcí, se kterou jsem sice počítal, ale ne až v takové míře, je nutnost neustálého studia. Přípravy na vyučování, kázání a všemožné liturgické obřady si totiž vyžadují poměrně dost času, a tak jsem rád, že mi ho bylo od otce Františka dopřáno.

Ovšem nemyslím si, že bych z Kralup odcházel jako „hotový“ kněz, chce to ještě hodně píle, modlitby, sebezáporů a především času, abych získal zkušenosti a byl tak s pomocí Boží co nejužitečnější na vinici Páně. Jako kaplan jsem poslán do pražských Stodůlek, do farnosti, která je dost odlišná od té kralupské. Je to velké sídliště, ve kterém chodí v neděli do dvou kostelů na mši svatou kolem tisícovky věřících, což

s velkým počtem pastoračních aktivit znamená, že se rozhodně nudit nebudu.

Než se přestěhuji, čekají nás ještě tři velké akce, které беру nejen jako moje, ale jako skutečně naše společné. Tou první je kněžské svěcení v sobotu 19. června od 10:00 v katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha. Tou druhou je primiční mše svatá v neděli 20. června od 14:00 v mém domovském kostele svatého Václava na Smíchově. No a konečně v neděli 27. června bych se s vámi rád rozloučil při mších svatých ve Velvarech a Kralupech. Pokud to protiepidemická opatření dovolí, tak by po primici a kralupské mši svaté měla být příležitost k setkání a družnému rozhovoru u něčeho dobrého na zub.

No a pak už bude čas na loučení, balení a stěhování. Než jsem odletěl z Říma, jedna ze sester boromejek žijících v koleji Nepomucenum mi říkala, že první farnost je první láskou. A měla pravdu. Kralupská farnost se pro mě, podobně jako pro ostatní zdejší bývalé jáhny, stala srdcovou záležitostí a vždy se sem budu rád vracet. A to díky vám. Omlouvám se, pokud jsem snad někoho z vás někdy pohoršil slovem či chováním a ještě jednou mockrát děkuji za všechno, co jste pro mě udělali. A pokud byste měli cestu přes Stodůlky, zastavte se, dveře fary vám budou otevřené.

Václav Šustr - jáhen

Pouť na Svatou horu

V pátek večer si mnoho lidí oddechne, že před sebou konečně mají víkend. Kdekdo jde možná spát a vzbudí až v deset hodin dopoledne. Ale naše šestičlenná skupinka nešla spát vůbec. Podstoupili jsme dlouhou pouť na Svatou horu obětovanou za kněžská povolání.

Na Václavovo pozvání nás na pouť šlo celkem šest – Václav Šustr, Petr Převrátíl, Štěpánka Málková, Filip Zeman, já, jakožto Klára Nováková a Václavův mladší bratr Vojtěch. Ostatní ze spolča se slabošky rozhodli jet autem. Ale berme to z té pozitivní stránky – aspoň nás měl kdo odvést domů.

Když jsme se vydali na cestu, majíce celou krajinu před sebou, byla jsem z dlouhé cesty přes noc dost nervózní. Udržovali jsme si tempo, ale já jsem byla zvědavá, jak dlouho nám to vydrží.

Zanedlouho se setmělo. Jak jsme pochodovali, ubíhala hodina za hodinou. Bylo nesmírně zajímavé pozorovat spící krajinu v noci – všude vládl naprostý klid a zima.

Někdy před půlnocí jsme se společně pomodlili růženec. Měla jsem pocit, že bych se ho pomodlila klidně ještě desetkrát, přestože normálně takové pocity nemívám.

Začalo pokapávat. Nakonec se spustil takový liják, že jsme zastavili na benzínce, kde jsme déšť pod střechou přečkali. Déšť nebyl příjemný. Ale když jsem si vzpomněla na otce Františka, který se mnohokrát při mši svaté za déšť modlil, řekla jsem si, že to je nakonec dobře. Navíc to k pouti patří.

Někdy kolem ranních hodin už jsem začala cítit nohy víc než normálně. A nebyla jsem sama. Nohy nás bolely všechny čím dál víc. Ale když jsme si zazpívali těch pár písniček, které umíme, hned mi bylo líp.

Pomalu začalo svítat a denní světlo odhalilo bílou mlhu a orosenou trávu. Všichni jsme kulhali po silnici, při tom jsme se občas povzbuzovali.

Nechápu, jak jsme mohli nakonec dojít k cíli, když nám ještě dávno před tím málem upadly nohy. Nicméně jsme slavně vystoupali po těch pár schodech na místo, kde měla naše výprava vyvrcholit. Šli jsme se poklonit Pánu Ježíši, který nás provázel po celou dobu naší pouti a dodával nám sílu jít dál. Pak už jsme se jen vyskládali na okraj nádvoří, kde jsme si nesmírně vychutnávali zasloužený odpočinek. Jak jsme tam tak seděli, špinaví, zpotení a polámaní, připadala jsem si trochu jako ve vitríně. Všichni lidé, kteří se na nádvoří objevili, si nás prohlíželi s nevídaným zájmem.

Mše byla krásná. Já osobně jsem bohužel byla moc unavená, ale mou nepozornost pan kardinál napravil při svém kázání. Nebyla jsem jediná, kdo málem spadl ze židle, když pan kardinál v kontextu kázání prožité zakřičel: „Vzbud' se!“

Na konci mše jsem pochopila, že úmysl naší poutě byl naprosto oprávněný. Do konviktu se tento rok přihlásil za naši arcidiecézi bohužel jen jeden člověk.

Z této poutě jsem si mnoho odnesla. Jestli to vyjde, rozhodně ráda půjdu i příště, samozřejmě pokud během poutě nezůstanu někde na okraji cesty...

Naše nohy se brzy zahojily a náš vztah k pánu Bohu se prohloubil.

Klárka Nováková

FARNÍ CHARITA

Postavte s námi domov pro maminky s dětmi

V Česku žije 2 600 dětí bez domova. Další tisíce jsou spolu se svými rodinami odkázány na azylové bydlení a pomoc charitních organizací. Naším cílem je poskytnout jim takové zázemí, v němž mohou své děti připravit na studium i budoucí život. Pojďte do toho s námi a pomozte nám postavit jim domov.

Život na útěku

Začnete bydlet s přítelem, z kterého se záhy vyklube největší nepřítel, jakého jste kdy ve svém životě potkali. Nevíte dne ani hodiny, co mu přelítne přes nos. Někdy dostanete jen facku, když není jídlo hned na stole. Někdy vás zmlátí tak, že nevíte, jestli to tentokrát přežijete. Stydíte se vyjít na ulici. Tomu, že jste spadla ze schodů, už dávno nikdo nevěří. Nemáte kam odejít. Nemáte téměř žádné peníze, protože vašim jediným příjmem je rodičovský příspěvek.

JSTE V PASTI.

Jediné, co vás drží nad vodou, jsou dětské oči, které na vás každé ráno vykouknou z postýlek. A tak začíná další den bez naděje. Snažíte se jen přežít do dalšího dne. Až přijde okamžik, kdy zvládnete stud i strach a začnete hledat pomoc.

Pomoc pro sebe, ale hlavně pro svoje děti.

Uvolnilo se místo v azylovém domě. Utíkáte tajně, můžete si vzít jen nejnnutnější věci. „Azyláč“ se pro vás stává jediným místem na celé zeměkouli, kde se můžete cítit bezpečně. Bohužel zde můžete být jen rok. Pak toto místo musíte opustit nebo přejít do jiného azylového domu. Je to bludný kruh. S rodičovským příspěvkem, ani s využitím státních dávek nemáte moc šancí, jak sehnat normální podnájem. Nemůžete si ani najít práci, protože děti jsou ještě moc malé.

Naštěstí děti povyrostou a vy si můžete začít hledat práci. Sehnat práci, když řeknete, že máte dvě malé děti a nikoho na hlídání, je dost těžké. Když už nějakou seženete, tak jen tu méně kvalifikovanou a tím pádem také méně placenou práci. Nemůžete chodit na směny, protože vám nemá kdo hlídat děti. Přemýšlíte, kde vzít peníze na kauci pro pronajímatele a provizi realitní kanceláři, když už tak jste ráda, že se svým příjmem sotva vyjdete.

2 měsíční nájmy vás dělí od normálního života.

Pro někoho to není problém, ale pro velké množství maminek samoživitelek je složení 1 – 2 měsíční kauce a zaplacení provize realitní kanceláři tak velký jednorázový výdaj, že na něj nemají dost peněz. Dům, který bychom chtěli postavit pro ty nejpotřebnější, jim dává šanci začít normální život.

Pomozte nám vytvořit DOMOV pro ty, kdo to opravdu potřebují.

- můžete přispět přímo na náš účet 1395507002/2700 - můžete přispět na <https://www.donio.cz/SocialniBytyUhy>

Lenka Müllerová – farní charita

Představení programu „Katecheze Dobrého Pastýře“ (KDP)

V naší farnosti se v rámci „výuky náboženství“ pro malé děti realizuje program Katecheze Dobrého Pastýře. Ráda bych jej (nejen) rodičům stručně představila.

Podstatou KDP je pomoci dětem navázat vztah s Bohem skrze Písmo a liturgii, ze kterých tato katecheze vychází. Otázky dětí a jejich zájem je určující pro vývoj obsahu učení, nejde tedy primárně o vědomosti, ale o autentický vztah. Katecheta není učitel, ale spíše průvodce dětí, který může pomoci dětem otevírat se Boží lásce a spolu s nimi objevovat Boží tajemství. Děti pracují s „pomůckami“ (viz foto), které jim umožňují si biblické texty reálně představit a prožít formou, které rozumí a která je baví. Program vznikl již v roce 1954 v Itálii a funguje ve více než 40 zemích světa.

Více zde: <https://www.katechezedobrehopastyre.cz/>

Radka Zemanová

Skautské hnutí - odkaz sv. Jiří

24. dubna jsme oslavili svátek svatého Jiří, statečného a zbožného vojáka, který podle legendy zabil draka, aby zachránil život princezně. Sv. Jiří se stal symbolem statečnosti a zmužilosti, je patronem skautů celého světa a patronem skautského bratrství. Chrání vždy bezbranného v příbězích, kde vítězí dobro a spravedlnost nad zlem.

Také v Kralupech má svatý Jiří své skautské následovníky. První skautský oddíl byl v Kralupech založen v roce 1935 a po válce byla

skautská činnost obnovena hned v roce 1945. V poválečných letech se do zdejší skautské činnosti aktivně zapojil, a také výrazně zapsal, kralupský kaplan P. Antonín Mandl. Kralupští skauti samozřejmě zažili ve své 86leté historii období rozkvětu i období zákazů činnosti, stejně, jak se vyvíjela a měnila politická situace v zemi.

V současné době zastřešuje kralupské skautské středisko Střelka oddíly všech věkových kategorií od benjamínků (= předškoláci od 4 let), přes světlušky a vlčata (děvčata a chlapci na 1. stupni ZŠ), skautky a skauty (2. stupeň ZŠ), rangers a rovery (mládež ve věku cca do 26 let) až po oldskauty. Celkem je letos registrováno 180 členů a do mladších věkových kategorií musí děti z kapacitních důvodů často na přijetí čekat. Skautští vedoucí se snaží vychovávat a vést děti v oddílech

k férovosti, ke spolupráci a vzájemné pomoci, k lásce k přírodě i vlasti a také k úctě k hodnotám, které nás přesahují. Všichni, malí i velcí, se více či méně úspěšně snažíme žít v souladu se svým skautským slibem: „Slibuji na svou čest, jak dovedu nejlépe, sloužit Nejvyšší Pravdě a Lásce věrně v každé době, plnit povinnosti vlastní a zachovávat zákony skautské, duši i tělem být připraven pomáhat vlasti a bližním.“

Jak řekl zakladatel světového skautingu Robert Baden-Powell - „Skautská myšlenka je moderní rytířství, které nám přikazuje pomáhat bližnímu, konat denně dobré skutky, považovat všechny lidi za své přátele a skauty za své bratry.“

Ať je sv. Jiří všem skautům na jejich skautské i životní stezce stále vzorem a přímluvcem.

Olga Měkotová, vedoucí světlušek